

KELIAUJAČIO PAMOKSLAUTOJO DIENORAŠTIS

Śrīla Indradjuma Svamis, 9 dalis, 13 skyrius

"Ir lietui lyjant, ir saulei šviečiant"

07/08/08 - 20/08/08

Nepamiršdami sėkmės Lenkijos Vudstoko festivalyje, grįžome į Baltijos jūros pakrantę rengti festivalių dvi paskutines savaites. Jau buvo įvykę 40 festivalių ir bhaktai jautėsi išsekę.

Tačiau žinojau, bhaktai nesutiktų nutraukti nei vienos likusios programos. Jie jautė didžiulį pasitenkinimą pamokslauti Krišnos sąmonę, ir niekas negalėjo jų sustabdyti. Kai kas sugebėjo

tai šen, tai ten keletą valandų daugiau pailsėti, kiti knapsėjo dirbdami, bet Krišnos malone mes tęsėme ir kažkoku būdu surengėme festivalį Mžežyne, praėjus vos dviem dienom po grįžimo į mūsų bazę.

Pirmąsias dvi festivalio dienas džiaugėmės nuostabiu oru kitame mieste, Revalyje. Trečiąją paskutinę dieną nuo pat ankstaus ryto pradėjome ruošti dviejų porų vedinėms vestuvėms, tikėdamiesi didžiulio žmonių susibūrimo. Tačiau motina gamta turėjo kitų planų, ir prieš pat vidudienį pradėjo pliaupti lietūs. Lietus lijo be perstojo, ir 20 minučių iki programos pradžios paskambinau Džajatamui pasakyti, kad festivalis nutraukiamas. Jaunosios ir jaunieji buvo baisiai nusiminę.

Pasisukau į juos.

- Negalime rengti vestuvių po atviru dangumi šėlstant audrai, - pasakiau.

O gal galime?

Baigęs kalbėti telefonu pažvelgiau į festivalio aikštelę. Negalėjau patikėti savo akimis. Rinkosi šimtai žmonių, kiekvienas laikė rankose skėtį. Priblokštas stebėjau, kaip jie šluostė vandenį nuo suoliukų priešais sceną. Per keletą minučių suoliukai buvo pilni. Suskaičiavau 632 žmones.

Per tą laiką daugelis bhaktų grįžo atgal į autobusus, ruošdamiesi važiuoti į bazę. Nubėgau už scenos ir įšokau į vieną iš autobusų.

- Prabhu! - sušukau. - Šimtai žmonių sėdi priešais sceną! Vestuvės bus!

Niekas nei nekrustelėjo. Jie sėdėjo spok sodami į mane, negalėdami patikėti savo ausimis.

- Guru Maharadža, - pasakė vienas bhaktas, - pila lietus.

- Žinau, - atsakiau, - tačiau žmonės atėjo. Jie laukia. Eime.

Po keletos minučių visi bhaktai grįžo prie savo tarnystės festivalyje. Užlipau ant uždengtos scenos įžanginei kalbai ir pažvelgiau į skėčių jūrą. Tarp jų kur ne kur matėsi veidai, žvelgiantys iš po skėčių.

- Ponios ir ponai, - pradėjau, - turėčiau padėkoti jums už tai, kad susirinkote šiandien per tokį siaubingą orą. Mes norėjome nutraukti renginį, bet matydami jūsų entuziazmą nusprendėme tęsti pasirodymą. Tegu vestuvės prasideda!

Visiems plojant du jaunieji su kirtano grupe užlipo ant scenos. Kaip ir visi kiti, abu jaunikiai virš galvos laikė skėtį.

Kai

jie pasiekė sceną, pristačiau juos ir žiūrovai džiaugsmingai suūžė.

Po to priartėjo dvi nuotakos su savo kirtano grupe. Žiūrovai atsistojo ir pagarbiai stovėjo, kai jaunosios ėjo pro šalį. Nuotakos uėlipo ant scenos ir ėjo aplink savo būsimus vyrus, o kai jas pristaciau, liūtis dar labiau sustiprėjo.

Per visą ceremoniją lijo ir kartais reikėjo rėkte rėkti, kad mane išgirstų per šėlstančią liūtį. Žmonės įdėmiai stebėjo, kartais pasitaisydami savo skėčius.

Tačiau nei vienas neišėjo. Visi išbuvo dvi valandas, iki pat pabaigos ir nuskubėjo įteikti dovanų ir nusifotografuoti su jaunaisiais, kai poros nulipo nuo scenos.

Pasisukau į Amritanandą das.

- Šių vestuvių niekuomet nepamiršiu, - pasakiau susijuokdamas. Bhaktai sutvarkė sceną tolimesnei programai.

Buvo pranašaujamas stiprus lietus visą likusią savaitę, mums buvo beveik neįmanoma paskelbti apie paskutinį festivalį Ustronėje Morskėje. Nandini dasi paskambino į miesto tarybą ir paprašė darbuotojų paskelbti internetiniame puslapyje, kad jei bus blogas oras, nutrauksime festivalį.

Kitą rytą biure pasipylė žmonių skambučiai, jie prašė, kad festivalis vyktų bet kokia kaina. Galiausiai sekretorė pakeitė internetinio puslapio telefoną į Nandini mobilaus telefono numerį, ir Nandini telefonas nenutilo visą popietę ir vakarą.

Galiausiai Nandini paskambino man.

- Guru Maharadža, - pasakė ji, - kaip jūs sakote Amerikoje: ar lietus, ar saulė, šou turi tęstis.

Nepaisydami blogo oro, kai kurie žmonės Ustronėje Morskėje vaikštinėjo gatvėse po parduotuves, ir mes galėjo surengti harinamą. Kai vieną rytą išlipome iš autobusų ir pradėjome eiti gatve tolyn, gerai apsirengęs vyriškis pribėgo prie manęs ir pradėjo energingai spausti ranką.

- Štai pagaliau jūs čia! – pasakė jis. – Ačiū! Mes girdėjome, kad galite ir neatvykti. Laukėme jūsų.

Kai festivalio dieną atsibudau ir pažvelgiau pro langą, nusiminiau, nes pamačiau, kad vis dar lyja. Dar labiau nuliūda, kai internete pamačiau orų prognozę: be pertraukos lis dar dvi dienas.

- Ne tokiu būdu tikėjau pabaigti šių metų sėkmingą turą, - pasakiau sau. – Visada geriausia baigti džiugiausia gaida.

Ir iš tikrųjų - lijo visą dieną. Priėjau prie Dominyko, kuris statė garso aparatūrą festivalio vietoje.

- Maharadža, - pasakė jis, - ne kas kita, kaip stebuklas gali sustabdyti šitą audrą.

Jis nusišypsojo:

- Tačiau aš dalyvauju šiame festivalių ture 10 metų, - pasakė jis, - ir mačiau daugybę stebuklų.

Kadangi tai buvo paskutinė turo diena, ėjau prie visų bhaktų padėkoti už jų tarnystę. Kai jau beveik baigiau, vienas iš mūsų samdomų saugos tarnybos vyrų kreipėsi į mane.

- Gaila, kad lyja, - pasakė jis. – Panašu, kad pirmą kartą šią vasarą teks nutraukti renginį.

Pažvelgiau į dangų.

- Galbūt oras pasikeis, - pasakiau.

- Labai abejotina, - pasakė jis. – Programos pradžia po valandos. Kaip ten bebūtų, norėčiau padėkoti Jums už šiuos nuostabius festivalius.

Man patinka programos, ir man nereikia šio darbo. Pagal specialybę esu buhalteris.

- Tikrai? – paklausiau aš.

- Taip, - atsakė jis. – Įsidarbinau čia tik tam, kad galėčiau būti visą vasarą su jumis, vaikinai. Man atinka, kai paskiria mane saugoti klausimų ir atsakymų palapinę. Aš daug sužinojau.

Keturiasdešimt penkios minutės prieš renginį lietus pradėjo rimti, dulksnojo. Niekas nesitikėjo, kad jis nustos, net ir Dominykas. Stebėjau jį, kai jis baigė darbuotis prie garso aparatūros. Netikėtai pakilo stiprus vėjas. Pučiant vėjui Dominykas nusišypsojo ir pažvelgė į viršų.

Niekada nepamiršiu, kas po to nutiko. Tiesiog prieš mūsų akis dideli, juodi debesys pradėjo plaukti dangumi. Tai vyko taip greitai, jog atrodė, lyg prieš mus suktųsi pagreitintas vaizdo filmas. Po kiek laiko prasimušė saulės spindulys, o tolumoje matėsi giedras dangus. Bhaktai džiaugėsi.

Po keturiasdešimt minučių debesų neliko. Vėjas nurimo taip pat greitai, kaip ir pakilo. Pažvelgiau į laikrodį. Iki pradžios buvo likę penkios minutės.

Dominykas su šypsena pažvelgė į mane.

- Tai ne pirmas kartas, Maharadža, - pasakė jis. - Tačiau tai nuostabu. Neliko nei menkausio debesėlio.

Kai vaikštinėjau aplinkui, tikrindamas, ar viskas paruošta, pastebėjau pažįstamą reginį: žmonės paskutinę minutę plūste plūdo į festivalį.

Staiga Amritananda pašoko.

- Ei! - sušuko jis pakankamai garsiai, kad girdėtų visi. - Tenai vaivorykštė!

Pažvelgiau į viršų ir pamačiau nuostabią vaivorykštę, tobulai apgaubiančią mūsų sceną.

Keletas pavėlavusių žmonių užėmė vietas. Scenos programa prasidėjo, žiūrovai garsiai plojo. „Tik pats Viešpats galėjo tai surengti, - pamaniau. - Tai tobula pabaiga tobulam vasaros turui“.

Šrila Prabhupada rašo: „Šrilos Ločana das Thakuro Čaitanja-mangalos Madhja-khanda taip pat aprašo, kad vieną kartą dienos pabaigoje, kai virš galvų susitelkė vakariniai debesys ir grėsmingai griaudėjo, visi vaišnavai labai išsigando. Tačiau Viešpats į rankas pasiėmė karatalus ir pats pradėjo giedoti Harė Krišna mantrą, žvelgdamas aukštyn į dangų, lyg kreipdamasis į pusdievius iš aukštesnių planetų. Taigi visi susitelkę debesys išnyko, ir dangus tapo giedras, matėsi kylantis mėnuo, Viešpats laimingas pradėjo šokti su savo džiaugsmingais ir patenkintais palydovais.

[Šri Čaitanja-čaritamrita, Adi-lila 17.89, komentaras]